

Жан-Жак Франсоа Боасар

Историята

Превзет бе столичният град
след пристъпа свиреп на варварина скит,
но и врагът се спря пред този дивен свят
със хиляди дворци от мрамор и гранит.
Сред много чудеса, каквито нийде няма,
издигаше се там и статуя голяма
на някогашен княз, владял града отдавна,
в епоха, видимо, по-славна.
„На най-могъщия, най-справедливия,
най-благородния, най-милостивия...“ –
и тъй нататък, позлатен
гласеше надписът на каменен език.
Завоевателят стоеше поразен –
как тачат хората владетеля велик,
заслужил любовта на целия народ!
Самият скитски цар поиска да научи
за подвизите му и мъдрия живот,
не щеш ли, учен мъж във свитата се случи,
историята той разгърна и прочете
за княза редовете:
„Властта му беше срам за родната страна.
Безсъвестен тиран, той със железен гнет
потъпка и закон, и обичай, и ред
и задуши честта, във стари времена
достойно служила на вождове добри.
Когато враг нахлу, града да покори,
защитниците му, привикнали с окови,
предадоха без бой на крепостта вратите...“

Така за поколенията нови
историята бе запазила чертите
на властника жесток, покрил се с мрачна слава.
Възкликна царят: „Но защо тогава –
ако историята е правдива –
на този паметник е издълбана
възхвала толкова лъжлива?
Тук има някаква подмяна!“
„Царю, от тукашните първенци
строен е паметникът приживе на княза,

а пък историята – ученият каза –
говори винаги за мъртъвци.“

КРАЙ

© Банчо Банов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3976>]